

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: H. D. T.
státní příslušnost X
bytem X

zastoupen Mgr. Marek Sedlák, advokát
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

za účasti: nezl. S. K.
bytem X

zastoupen V. K., opatrovnice
bytem tamtéž

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2023, č. j. OAM-5828-56/PP-2022,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) napadl žalobce shora citované rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tím žalovaný zamítl jeho žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „ZPC“), neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Současně žalobci podle § 87e odst. 4 ZPC stanovil lhůtu k vycestování z území ČR v délce 35 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí.

II. Napadené rozhodnutí

2. Z napadeného rozhodnutí plyne, že žalobce podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR podle § 87b ZPC (jako rodinný příslušník občana EU), neboť je otcem nezletilého S. K., který je českým státním občanem.
3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval pobytovou historii žalobce a popsal okolnosti vedoucí k podání nynější žádosti. Připomněl, že žalobce podal v pořadí již druhou žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87b ZPC. Jelikož od podání původní žádosti uplynula doba čtyř let, po které měl žalobce žít řádným životem, rozhodl se žalovaný nynější žádost žalobce opětovně (meritorně) posoudit.
4. Žalovaný ve správním řízení hodnotil, zda byly v případě žalobce splněny zákonné podmínky pro vydání povolení k přechodnému pobytu. Přitom zejména zkoumal, zda není dán některý z důvodů pro zamítnutí žádosti uvedený v § 87e odst. 1 ZPC.
5. Za účelem zjištění skutečného stavu věci si žalovaný pořídil opis i výpis z evidence Rejstříku trestů ČR k osobě žalobce. Z nich zjistil, že žalobce byl za dobu svého pobytu na území ČR celkem třikrát pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu, přičemž žádné z odsouzení doposud nebylo zahlazeno. Za této situace se žalovaný zabýval tím, zda protiprávní jednání, jehož se žalobce v minulosti dopustil, může i v současné době představovat závažné narušení veřejného pořádku dle § 87e odst. 1 písm. f) ZPC. Dovodil, že s ohledem na trestní minulost žalobce nebezpečí narušení veřejného pořádku i nadále existuje.
6. V této souvislosti žalovaný posuzoval především charakter a individuální okolnosti spáchání posledního z trestných činů, kdy byl žalobce rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 12. 6. 2014, č. j. 52 T 12/2013-4625, uznán vinným ze zvlášť závažného zločinu *nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy* podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. b) a c) zákona č. 40/2009 Sb. trestní zákoník (dále jen „TZ“). Dle žalovaného je trestnou činností spojenou s výrobou a prodejem drog nutné považovat za závažné porušení veřejného pořádku, neboť jde o jeden z nejnebezpečnějších a nejzávažnějších druhů trestné činnosti ohrožující zdraví a životy lidí. Žalovaný taktéž připomněl, že žalobce páchal trestnou činnost úmyslně ve snaze získat značný finanční prospěch, opakovaně a soustavně po dobu jednoho roku a jako člen organizované skupiny, ve které patřil k nejaktivnějším členům. Dále upozornil na to, že se žalobce protiprávního jednání dopustil v okamžiku, kdy mu stále běžela zkušební doba podmíněného odsouzení za první trestný čin a zároveň v době, kdy ještě nebyl odsouzen za druhý trestný čin. Zároveň žalovaný zohlednil i výměru uloženého trestu odnětí svobody (9 let), jakož i maximální možnou délku zkušební doby (7 let) stanovenou pro účely podmíněného propuštění. Tyto okolnosti jednoznačně odrážejí jak závažnost předchozího protiprávního jednání

žalobce, tak i možnosti jeho nápravy v budoucnu. Poněvadž zkušební doba v rámci podmíněného propuštění ještě neuplynula, nelze mít za to, že žalobce trest vykonal tím, že se osvědčil. Skutkové okolnosti tudíž podle žalovaného nasvědčují tomu, že by žalobce mohl při svém dalším pobytu na území ČR opět závažným způsobem narušovat veřejný pořádek.

7. S ohledem na závazky vyplývající z čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod zhodnotil žalovaný též přiměřenost dopadů svého rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Závažnost trestné činnosti poměřil intenzitou a rozsahem rodinných vazeb žalobce na území ČR a dospěl k závěru, že důsledky napadeného rozhodnutí jsou přiměřené jeho důvodu. V této souvislosti žalovaný posuzoval zejména vztah žalobce k jeho nezletilému synovi. Přitom konstatoval, že se synem se žalobce do jeho 10 let vůbec nestýkal a nejevil o něj zájem. Syn žalobce žije od svých dvou let s babičkou, která je i nadále schopná a ochotná se o něj postarat. Žalobce nikdy se synem nesdílel společnou domácnost a neposkytoval mu každodenní péči. Podporoval jej pouze finančně, což může činit i po svém vycestování z ČR. Mimoto není z ekonomického hlediska syn žalobce nijak ohrožen, neboť je v opatrovnické péči své babičky, u níž má stálé zázemí. Nadto současná finanční situace žalobci neumožňuje, aby se o svého syna samostatně postaral a poskytl mu vhodné ubytovací podmínky. Zároveň lze předpokládat, že s ohledem na věk syna žalobce (15 let) nebude mít žalobcův odjezd z ČR ani značný vliv na jeho psychický rozvoj.
8. Závěrem odůvodnění žalovaný vysvětlil žalobci důsledky napadeného rozhodnutí z hlediska jeho dalšího pobytu na území ČR a možnosti získání pobytového oprávnění v budoucnu. Pro výše uvedené důvody žalovaný žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítl a stanovil mu lhůtu k vycestování z území ČR.

III. Žaloba

9. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nesprávné, neboť v současné době nepředstavuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti.
10. V žalobě zdůraznil, že poslední trestný čin spáchal již v roce 2013. V této souvislosti upozornil, že aktuálnost a důvodnost nebezpečí ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) ZPC nelze dovozovat jen z toho, že v minulosti spáchal trestný čin. V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva (ESLP) je totiž třeba klást důraz na aktuálnost a skutečnost hrozby. Z tohoto hlediska je pak nutné zohlednit jak dobu, jež od protiprávního jednání uplynula, tak i chování žalobce v tomto období. Žalobce je přesvědčen, že s ohledem na působení výkonu trestu odnětí svobody, vedení řádného života po propuštění a rodinnou a pracovní integraci již v současné době kvalifikovanou hrozbu podle citovaného ustanovení nepředstavuje.
11. Kromě toho aktuálnost a důvodnost nebezpečí pro veřejný pořádek byly posouzeny trestním soudem při rozhodování o podmíněném propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody. V tomto případě soud rozhoduje na základě týchž skutkových a hmotněprávních úvah jako správní orgán při zvažování, zda jsou splněny podmínky pro zamítnutí žádosti dle § 87e odst. 1 písm. f) ZPC. Posuzování odsouzeného při podmíněném propuštění je dokonce přísnější, protože soud zkoumá, zda lze od odsouzeného očekávat, že v budoucnu povede řádný život, což je výrazně širší oblast, než zkoumání nebezpečí narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Pokud by

trestní soud zjistil skutečnosti odůvodňující závěr, že je zde důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl po propuštění z výkonu trestu závažným způsobem narušit veřejný pořádek, tak by jeho žádost o podmíněné propuštění zamítl. Za situace, kdy žalovaný v období od podmíněného propuštění žalobce z výkonu trestu nezjistil žádné závady v jeho chování umožňující se od závěru trestního soudu odchýlit, bylo jeho povinností názor soudu respektovat.

12. Žalovaný nesprávně zohlednil též dopady svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Jeho úvahy jsou příliš obecné a nepřihlížejí k zájmům jeho nezletilého syna, s nímž si žalobce od svého propuštění z výkonu trestu buduje vztah, jenž byl jeho odsouzením narušen. Se svým synem se žalobce vidá minimálně jednou týdně a na jeho výchovu a výživu přispívá nad rámec zákonných povinností. Za pět let od propuštění žalobce z výkonu trestu se přitom jeho vztah se synem vyvinul tak, že je natolik kvalitní, jako by výkonem trestu nebyl narušen. Pokud by žalobci nebyl udělen pobyt, nemohl by se synovi nadále věnovat a osobně o něj pečovat. Setrvání žalobce v ČR je tudíž v zájmu jeho nezletilého syna.
13. Na základě shora uvedeného žalobce zdejšímu soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně požádal uhradit náklady soudního řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný se k žalobě vyjádřil přípisem ze dne 27. 11. 2023, v němž uvedl, že žádosti žalobce nevyhověl, jelikož tento stále představuje hrozbu veřejnému pořádku. Ta spočívá dílem v jeho minulosti, kdy se opakovaně dopouštěl trestné činnosti, a dílem v jeho chování po propuštění z výkonu trestu.
15. Skutečnost, že byl žalobce z výkonu trestu odnětí svobody podmíněně propuštěn, ještě sama o sobě nesnižuje hrozbu pro veřejný pořádek. Teprve až zkušební doba dává žalobci prostor pro to, aby společnosti prokázal, že se skutečně napravil a nadále již povede řádný život. Tím je třeba rozumět nejen absenci páčání trestné činnosti, nýbrž i absenci páčání přestupků a jiných protiprávních jednání. K vedení řádného života potom patří rovněž to, že má žalobce garantovaný legální zdroj příjmu k uspokojení vlastních potřeb a potřeb své rodiny, aby u něj nevznikalo riziko, že si začne finanční prostředky opatřovat v rozporu se zákonem.
16. Žalovaný má za to, že u žalobce k potřebné sebereflexi nedošlo. Byť po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nebyl odsouzen za spáchání žádného dalšího trestného činu, soustavně porušuje povinnosti vyplývající ze ZPC. Z ČR žalobce nikdy nevycestoval, ačkoliv mu to bylo opakovaně uloženo. Podáváním žádostí o mezinárodní ochranu a o přechodný pobyt žalobce pouze zneužívá právo na podání těchto žádostí s cílem legalizovat si svůj další pobyt v ČR.
17. Kvůli svému životnímu stylu a následnému odsouzení žalobce o svého syna nikdy v minulosti nepečoval a zájem o něj začal projevovat až po okamžiku propuštění z výkonu trestu, kdy již nedisponoval žádným pobytovým oprávněním a byla mu stanovena lhůta pro vycestování z ČR. Dle výsledků dokazování navíc žalobce se synem ani v současné době nežije ve společné domácnosti, nikdy se aktivně nepodílel na jeho výchově a ani o něj denně nepečoval. Z těchto důvodů vycestování žalobce z ČR na jeho

vztahu se synem prakticky nic nezmění. Posílat finanční prostředky a být se synem v kontaktu prostřednictvím komunikačních zařízení pak může žalobce i z ciziny.

18. Žalovaný má za to, že podanou žalobou nebylo napadené rozhodnutí zpochybněno, a proto krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

19. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že dne 27. 4. 2022 žalobce požádal o vydání povolení k přechodnému pobytu dle § 87b ZPC. Ve formuláři k žádosti uvedl, že je otcem nezletilého S. K., který je státním občanem ČR. Svou žádost žalobce pak odůvodnil tak, že od jeho propuštění z výkonu trestu uplynula doba delší než čtyři roky, po kterou žije řádným životem. Také dlouhodobě pracuje v rodinném závodě své sestry, a má proto stabilní a legální zdroj příjmů. Na podporu své žádosti též doplnil, že se zbavil své drogové závislosti.
20. Do správního spisu žalovaný zařadil zejména kopii rodného listu ze dne 4. 8. 2010 dokládající otcovství žalobce, kopii cestovního dokladu žalobce č. N1573171, smlouvu o nájmu bytu ze dne 23. 4. 2022, jakož i kopii pojistné smlouvy ze dne 26. 4. 2022. Ve správním spisu je dále založeno několik zpráv z lustrace k osobě žalobce v Cizineckém informačním systému (CIS) (poslední ze dne 16. 10. 2023). Právě tak spisová dokumentace zahrnuje i výpisy z Evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR (poslední ze dne 30. 3. 2023). Ve správním spisu jsou založeny taktéž výpisy a opisy z Rejstříku trestů fyzických osob (poslední ze dne 30. 3. 2023).
21. Správní spis obsahuje rovněž kopii trestního příkazu Okresního soudu ve Znojmě ze dne 7. 8. 2012, sp. zn. 1 T 117/2012, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přečinu *nebezpečného vyhrožování* podle § 353 odst. 1, 2 písm. c) TZ, za což mu byl uložen trest odnětí svobody v délce devíti měsíců, jenž byl podmíněně odložen na zkušební dobu v délce trvání dvou let, a zároveň trest propadnutí věci. Účinky těchto trestů byly následně zahlazeny usnesením téhož soudu ze dne 8. 2. 2013, č. j. 1 T 117/2012-91, kdy na základě amnestie prezidenta ČR ze dne 1. 1. 2013 bylo rozhodnuto tak, že se na žalobce hledí, jakoby nebyl odsouzen.
22. Dále je ve správním spise založena kopie rozsudku Okresního soudu ve Znojmě ze dne 5. 12. 2012, sp. zn. 2 T 124/2012, kterým byl žalobce uznán vinným z přečinu *ohrožení pod vlivem návykové látky* podle § 274 odst. 1 TZ, za což mu byl uložen peněžitý trest ve výši 30 000 Kč a pro případ, že by trest nevykonal, náhradní trest odnětí svobody v trvání čtyř měsíců. Kromě toho soud žalobci uložil i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu dvou let. Podle rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 6. 2014, č. j. 52 T 12/2013-4625, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání zvlášť závažného zločinu *nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy* podle § 283 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. b) a c) TZ, pročež byl za tuto trestnou činnost a za shora popsany sbíhající se přečin *ohrožení pod vlivem návykové látky* odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání devíti let. Současně mu byl uložen peněžitý trest ve výši 30 000 Kč a pro případ, že by tento trest nevykonal, náhradní trest odnětí svobody v trvání čtyř měsíců. Závěry Krajského soudu v Brně byly potvrzeny usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 27. 11. 2014, č. j. 1 To 66/2014-5336, kterým bylo odvolání žalobce jako nedůvodné zamítnuto. Usnesením Okresního soudu ve Znojmě ze dne 22. 3. 2018, sp. zn. 18 Pp 3/2018, byl

následně žalobce z výkonu trestu odnětí svobody podmíněně propuštěn a byla mu stanovena zkušební doba v trvání sedmi let s tím, že byl nad žalobcem vysloven dohled.

23. Pro účely zjištění skutkového stavu věci a vydání napadeného rozhodnutí žalovaný dne 17. 3. 2023 vyslechl žalobce a babičku (opatrovnici) nezletilého syna, paní Vlastu Kadeřábkovou.
24. Žalobce se s podklady pro rozhodnutí seznámil prostřednictvím svého zástupce, který uvedl, že se k nim písemně vyjádří ve lhůtě 20 dnů. Poté žalovaný vydal napadené rozhodnutí, jež je nyní předmětem soudního přezkumu krajským soudem.

VI. Posouzení věci krajským soudem

25. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána osobou oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.) a podanou ve lhůtě dle § 172 odst. 1 ZPC.
26. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
27. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu soud vycházel ze správního spisu předloženého žalovaným.
28. Žaloba **není důvodná**.
29. Žalobce formuloval dva okruhy žalobních námitek proti napadenému rozhodnutí. V prvé řadě namítal nesprávnou aplikaci institutu výhrady veřejného pořádku ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) ZPC žalovaným. Je přesvědčen, že s ohledem na změnu relevantních okolností již nadále aktuální a důvodnou hrozbu pro společnost nepředstavuje. Žalovaný tak postupoval v rozporu se zákonem, pokud mu z tohoto důvodu povolení k přechodnému pobytu nevydal.
30. Podle § 87b odst. 1 ZPC platí, že: *„Rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a doprovází občana Evropské unie na území nebo následuje občana Evropské unie, který na území pobývá, je povinen požádat ministerstvo o vydání povolení k přechodnému pobytu, pokud hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce.“*
31. Podle § 87e odst. 1 písm. f) ZPC platí: *„Ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.“* Podle odst. 4 téhož ustanovení zároveň platí: *„Ministerstvo v rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu stanoví lhůtu k vycestování z území a udělí žadateli výjezdní příkaz; žadatel je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat.“*
32. Institut „veřejného pořádku“, jehož konstrukce ZPC užívá coby korektivu, který správnímu orgánu umožňuje v případě, že jej cizinec poruší závažným způsobem, pobytové oprávnění nevydat či odejmout, je typickým příkladem tzv. neurčitého (vágního) právního pojmu. Je tedy úkolem orgánu aplikujícího právo, aby přesný obsah tohoto pojmu vyložil. Činit je tak přitom třeba vždy *ad hoc* s ohledem na individuální

okolnosti posuzovaného případu. V tomto ohledu zdejší soud odkazuje též na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která dovodila, že: „[...] při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přiblížit i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151; veškerá rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Současně se z ustálené judikatury téhož soudu podává, že: „Závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, pak nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je třeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů“ (srov. k tomu např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2011, č. j. 5 As 47/2011-77, ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011-146, či ze dne 26. 9. 2018, č. j. 2 Azs 156/2018-49).

33. Pokud jde o charakter nebezpečí narušujícího veřejný pořádek, je zapotřebí vycházet ze znění čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004. Ten vyžaduje, aby se jednání aktivující výhradu veřejného pořádku bezprostředně týkalo osobního chování cizince. Současně musí svými důsledky představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Tato kritéria nalézají odraz jak v judikatuře Soudního dvora EU (srov. zde např. rozsudky velkého senátu ze dne 22. 5. 2012, sp. zn. C-348/09, či ze dne 2. 5. 2018, sp. zn. C-331/16 a C-366/16), tak i v rámci přezkumu oprávněnosti užití výhrady veřejného pořádku Nejvyšším správním soudem (srov. zde např. rozsudky ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33, ze dne 16. 7. 2020, č. j. 2 Azs 116/2020 29, či recentní rozsudek ze dne 15. 12. 2023, č. j. 10 Azs 253/2023-115).
34. Krajský soud optikou shora uvedených kritérií posoudil skutková zjištění učiněná v této věci a dospěl k závěru, že žalovaný vyhodnotil okolnosti příběhu žalobce adekvátně, pokud usoudil, že tento i nadále představuje závažné narušení veřejného pořádku.
35. V této souvislosti je třeba zejména připomenout, že se žalobce v minulosti dopouštěl páčání trestné činnosti v ČR opakovaně. Soud uvádí, že žalobce byl za dobu svého pobytu na území ČR shledán vinným a pravomocně odsouzen za celkem tři trestné činy. Z jeho strany se tudíž nejednalo o „pouhý“ jednorázový či ojedinělý exces z jinak řádně vedeného způsobu života, nýbrž o systematické a závažné porušování právního řádu. Soud taktéž nepřehlédl, že žalobce svým jednáním naplnil znaky různých skutkových podstat, tj. páchal typově pestroutrestnou činnost (násilnou, obecně ohrožující, drogovou). O nebezpečnosti žalobcova chování svědčí rovněž to, že svým jednáním ve dvou případech naplnil i kvalifikovanou skutkovou podstatu.
36. Za nejzávažnější a společensky nejnebezpečnější protiprávní jednání žalobce je přitom třeba považovat trestnou činnost podle § 283 TZ (nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy) dosahující úrovně zvláště závažného zločinu. Jakkoliv drogová trestná činnost nepochybně již sama o sobě vykazuje vysoký stupeň společenské škodlivosti, je v posuzované věci tato míra ještě vyšší. Zdejší soud v tomto ohledu poukazuje především na skutečnost, že se žalobce této trestné činnosti dopustil jako aktivní člen organizované skupiny a tuto činnost vykonával soustavně a dlouhodobě po dobu minimálně jednoho roku. To vše navíc činil v úmyslu získat finanční prospěch

značného rozsahu. Závažnost žalobcova jednání pak dle soudu podtrhuje rovněž druh a výměra uloženého trestu (odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce trvání 9 let ve věznici se zvýšenou ostrahou), jakož i volba maximální zákonem přípustné délky zkušební doby v případě podmíněného propuštění (7 let), včetně uložení dodatečných povinností a omezení (nutnost probačního dohledu). Konečně krajský soud při posuzování nebezpečnosti žalobce zohlednil i skutečnost, že se posledního trestného činu dopustil ve zkušební době podmíněného odsouzení za první z trestných činů a současně ještě předtím, než byl soudem prvního stupně odsouzen za druhý trestný čin. Po zhodnocení všech aspektů trestní minulosti žalobce dospěl krajský soud k závěru, že i navzdory časovému odstupu u něj i nadále trvá hrozba, že by v případě svého dalšího setrvání na území ČR mohl opět závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalovaný proto postupoval plně v souladu se smyslem a účelem ZPC, pokud s ohledem na skutková zjištění dle § 87e odst. 1 písm. f) téhož zákona zamítl žádost o povolení k přechodnému pobytu.

37. Pokud žalobce poukazoval na to, že otázka, zda jeho osoba nadále představuje aktuální důvodné nebezpečí pro veřejný pořádek, byla již pravomocně vyřešena trestním soudem v intencích rozhodování o jeho podmíněném propuštění z výkonu trestu, krajský soud této argumentaci nepřisvědčil. Vycházel přitom z judikatury Nejvyššího správního soudu, který již dříve stran povahy podmíněného propuštění dovodil, že: *„Podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nepředstavuje zahlazení odsouzení. Na stěžovatele se nehledí, jako by nebyl odsouzen. Pro něj negativní důsledky jeho jednání tak nadále přetrvávají (byť v menší míře), přičemž se nevyčerpávají použitím trestněprávních nástrojů“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2015, č.j. 7 Azs 285/2014-39). Ve vztahu k žalobci pak lze odkázat zejména na rozsudek téhož soudu ze dne 22. 12. 2021, č. j. 3 Azs 114/2020-31, v němž se kasační soud zabýval významem podmíněného propuštění ve vazbě na hrozbu závažného porušení veřejného pořádku podle § 87e odst. 1 písm. f) ZPC: *„[...] podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody samo o sobě a bez dalšího neznamena, že se cizinec napravil, povede řádný život a již žádné nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu zákona o pobytu cizinců nepředstavuje.“* V témže rozsudku pak Nejvyšší správní soud dále vyjádřil právní názor, že: *„Pokud by byly v tomto smyslu správní orgány vždy „vázány“ tím, že došlo k podmíněnému propuštění (či k propuštění po vykonání celého trestu), byla by možnost aplikace výhrady veřejného pořádku de facto vyprázdněna. Otázku nebezpečí cizince pro veřejný pořádek je třeba posuzovat samostatně, a to zejména s ohledem na povahu jeho trestné činnosti a další zjištěné okolnosti, a to i poté, co byl z výkonu trestu (podmíněně) propuštěn.“* Pro úplnost je pak třeba doplnit, že ani zdárné uplynutí zkušební doby stanovené pro účely podmíněného propuštění nemusí *per se* představovat jasný mezník v intenzitě nebezpečnosti cizince pro veřejný pořádek (srov. k tomu např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 2 Azs 156/2018 49, či ze dne 25. 9. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33).
38. K námitce žalobce tedy lze shrnout, že proces zhodnocení rizika narušení veřejného pořádku ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) ZPC představuje svou povahou samostatnou a na posouzení předpokladů podmíněného propuštění z výkonu trestu nezávislou proceduru, v jejímž rámci jsou nezřídka kdy hodnoceny rozdílné skutečnosti za užití odlišných hodnotících kritérií. To pak může vést (a v nyní řešené věci i vede) k přijetí rozdílných závěrů. Z tohoto důvodu nelze akceptovat pohled žalobce, že je napadené rozhodnutí žalovaného nezákonné pro rozpor se zásadou legitimního očekávání a zásah do předvídatelnosti správního rozhodování.

39. Obdobně se krajský soud nemohl ztotožnit ani s tvrzením žalobce, že od doby podmíněného propuštění z výkonu trestu vedl řádný život a nijak nenarušoval veřejný pořádek. Judikatura správních soudů totiž opakovaně dovodila, že k narušení veřejného pořádku nemusí docházet jen v příčinné souvislosti s porušením trestněprávních norem, nýbrž také následkem jiného protiprávního jednání. Proto je při hodnocení narušení veřejného pořádku třeba zkoumat, jak jednání cizince konvenuje právnímu řádu ČR jako celku, zejména pak požadavkům kladeným normami správního a občanského práva (srov. k tomu např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011-65, ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011-146, či ze dne 16. 7. 2020, č. j. 2 Azs 116/2020-29). Viděno touto optikou je pak zjevné, že žalobce po podmíněném propuštění z výkonu trestu opakovaně narušoval veřejný pořádek, neboť z území ČR nevycestoval, ač k tomu byl poté, co v důsledku páchání úmyslné trestné činnosti pozbyl dosavadní pobytové oprávnění, povinen. Takové chování žalobce dle soudu jednoznačně nasvědčuje absenci respektu k dodržování právních předpisů ČR a jen umocňuje závěr žalovaného o hrozícím narušení veřejného pořádku žalobcem v budoucnu.
40. Dále zdejší soud k námitce žalobce přezkoumal přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do sféry jeho soukromého a rodinného života. Přitom měl na zřeteli především nejlepší zájem dítěte (nezletilého syna žalobce). Soud důsledně zvážil všechny relevantní skutečnosti řešené věci a shledal, že je napadené rozhodnutí svými důsledky přiměřené povaze rodinných vazeb žalobce (srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30). Při svém hodnocení soud vycházel zejména z výpovědí žalobce a babičky (opatrovnice) jeho nezletilého syna učiněných ve správním řízení. Tyto výpovědi podle názoru krajského soudu neposkytují oporu argumentaci, že vydáním napadeného rozhodnutí žalovaného došlo k nepřiměřenému narušení rodinných poměrů žalobce, zejména pak vazeb s jeho nezletilým synem.
41. Krajský soud v první řadě konstatuje, že z výpovědí souladně vyplynulo, že se žalobce o svého syna od jeho narození až do nástupu do výkonu trestu nikdy osobně nestaral, nevychoval jej a ani o něj neprojevoval žádný zájem. V tomto ohledu se nic nezměnilo ani po dobu jeho pobytu ve vězení, kdy nezl. S. žalobce ve věznici nenavštěvoval a ani jiným způsobem spolu neudržovali kontakt. O syna žalobce od jeho dvou let až doposud soustavně pečuje jeho babička, již byl svěřen do opatrovnictví, přičemž sám žalobce nikdy žádné konkrétní kroky k tomu, aby syna získal do své péče, neučinil. Zároveň nelze pominout, že ani po svém návratu z výkonu trestu žalobce se synem nebydlí ve společné domácnosti, kdy syn i nadále bydlí v domě své babičky. Právě tak se žalobce ani aktivně nepodílí na jeho každodenní péči či výchově, neboť veškeré potřeby jeho syna zajišťuje babička, která o něj pečuje nejen osobně, nýbrž jej zabezpečuje i finančně. Krajský soud též nepřehlédl, že se žalobce se synem stýká nanejvýš několikrát týdně (zpravidla však jednou), přičemž si jej nikdy nevzal k sobě domů, aby mu umožnil navyknout si na potencionální nové prostředí a seznámit jej s ostatními členy své domácnosti.
42. Uvedené skutečnosti podle krajského soudu nenasvědčují tomu, že by měl mít žalobce se svým synem natolik hluboký a intenzivní vztah, aby nemohl území ČR opustit bez toho, aniž by to nenarušilo další správný sociální či psychologický vývoj jeho syna. Současně má zdejší soud za prokázané, že synovi žalobce v péči babičky, která ve správním řízení projevila vůli se o něj i nadále postarat, nic neschází (tj. materiálně

nestrádá, je zdravý, bydlí v blízkosti školy, kterou navštěvuje, dobře se učí, navštěvuje zájmové kroužky, stýká se se svými kamarády, kteří bydlí poblíž atd.) Vyzdvihoval-li pak žalobce skutečnost, že svého syna finančně podporuje (a to i nad rámec soudem určeného výživného), ztotožnil se soud se závěrem žalovaného, že mu nic nebrání, aby ve finanční podpoře pokračoval i po svém vycestování z ČR. V případě potřeby osobního kontaktu pak krajský soud nevidí žádnou překážku bránící tomu, aby syn žalobce, bude-li mít zájem, svého otce v domovském státě (či jiné zemi) navštívil. Ani tuto žalobní námitku tedy soud neshledal důvodnou.

43. Lze tak souhrnně uzavřít, že žalovaný při posouzení, zda žalobce může i nadále představovat závažné narušení veřejného pořádku, správně zhodnotil veškerá rizika spojená s jeho osobou a dosavadní trestní minulostí. Právě tak korektně vyhodnotil i závažnost dopadů napadeného rozhodnutí do oblasti rodinného a soukromého života žalobce. Veškeré své závěry, které mají plnou oporu v právní úpravě i správním spisu, odůvodnil žalovaný přesvědčivě a v rozsahu plně odpovídajícím okolnostem řešené věci.

VII. Závěr a náklady řízení

44. S ohledem na shora uvedené důvody rozhodl krajský soud o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
45. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl ve smyslu § 60 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení přímo u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. ledna 2024

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce